

Înger păzitor

Emilian Oniciuc

(- Bunicule, poveștile-s adevărate?
- Nepoate, asta e adevărată!
- Dar adevărate nu sunt toate?
- Ba da, pentru că... a fost odată...)

Imediat după război,
Într-o vară cu secetă mare,
Am aranjat jugul pe boi,
În zorii dimineții pe răcoare.

Cu, carul mult aveam de mers,
Să aduc apă rece de izvor...
Cu grijă butoaiele le-am șters
Și am pus pe ele un covor.

Deoarece coviltir nu aveam
Iar colbul tare se mai vâltura,
În praful secetei îmi doream
Să-mi protejez încărcătura;

Aveam fân destul în carul meu,
Chiar și un butoi sălcu cu apă...
Până la gară, drumul era greu
Iar setea din el boii-și adapă;

Pe cap cu pălăria cea din paie,
Cu borul mare pentru umbră,
Prin lut uscat și nădușeli șiroaie
M-am fugărit de setea sumbră...

Pustiu era mereu în drumul meu,
Tristețea-mi nu-i un ifos
Dar eram singur, singurul „zmeu”
Scăpat cu greu de tifos...

Prietenii mei din cei mai buni
Au scăpat atunci în veci de sete...
I-am îngropat într-o zi de Luni,
Slăbiți, rămași numai schelete;

(Bunica ta, dragă nepoate,
Era „grea” cu mamă-ta...
Se ruga în fiecare noapte

POEZII ONLINE

Să ne ușureze soarta...)

Ajuns Tânăr în ceasul din amiazi,
Butoaiele cu apă le-am umplut.
Soarele topea și cetele de brazi,
Iar tălpile-mi fierbinți erau de lut.

Am dat drumul la boi pe un imaș,
Să pască-n scai și trista uscăciune...
Obosit și după umbră pătimaș,
Am intrat într-un vagon de cărbune.

Era cumva la umbra unui dâmb,
Iar umbra-i ce era precum o părere,
Se unea cu un copac tare strâmb
Peste vagon, în toropeală și plăcere...

Am așezat o bucată ruptă de carton
Peste praful sticlos de carbune
Și am intrat curând în mai dulce ton
Cu visele și clipele mai bune...

Pe patul de carton uzat, uitat,
Eram în colțul unui rai de vis,
Cu sufletul pierdut, amanetat
De iad într-un himeric paradis...

De era real sau vis, nu mai știam
Când ochii cred că i-am deschis;
Era întuneric beznă și credeam
Că-n moarte sunt pe veci proscris...

Am sărit buimac în picioare.
De boi, atunci, mi-am amintit...
Privind în liniștea tulburătoare
Spre mine-o mâna albă am zărit...

Am înghețat în a mea spaimă!
Mâna albă ciudat mai strălucea
În noapte, era un fel de știmă,
Care spre mine lin, lin plutea...

M-a atins pe pieptul dezgolit
Și ușor spre podea mă împinse,
De podea m-am simțit lipit
Iar totul în jurul meu se aprinse...

Se aprinse-n zgromot infernal

POEZII ONLINE

De se cutremura pământul!
Simteam în suflet un fior carnal
Că mă frigea în vâlvătaie, vântul...

(Nepotul se uita uimit
Cu ochii-i de cicoare;
Era puțin nedumerit,
Din ce motive, oare?)

În gară se făceau manevre,
Iar o cisternă la vale a scăpat;
În acele viziuni-Minerve,
O mâna albă, m-a salvat...

De mine un înger s-a îndurat!
Să fie al meu înger păzitor?
Înduioșat de sufletu-mi curat
În ceasul cel răzbunător...

(Nu-i minciună... Este adevărat!
Și acum la ceas de bătrânețe,
Un puișor de înger m-a salvat
De singurătate lungă și tristețe...)